

Toto rozhodnutí nabylo právní moci:

výrok I, II, III dne 25. 6. 2019

výrok ..... dne .....

a je vykonatelné dnem 25. 6. 2019

Číslo jednací: 47Cm 96/2013 - 297

V Plzni

dne 13-11-2019

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní Mgr. Jaroslavou Kočandrlovou ve věci žalobce: **Ing. R. B.**, se sídlem [redacted], [redacted] dlužníka EKOSOLARIS, a.s., IČ 25535668, zastoupeného JUDr. Josefem Haščákem, Ph.D., advokátem, se sídlem Jana Nerudy 868, 357 51 Kynšperk proti žalovanému: **APOLO SOLAR s.r.o., IČ 29081777**, se sídlem Maxima Gorkého 198, 339 01 Klatovy II, zastoupenému JUDr. Vladislavem Bílkem, advokátem, se sídlem Čsl. legií 143/I., 339 01 Klatovy I., o zaplacení částky 116 663,41 EUR s přísl.

t a k t o :

- I. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci částku 116.663,41 EUR se 7,5 % úrokem ročně z částky 116.663,41 EUR od 08.07.2012 do zaplacení, to vše do 3 dnů od právní moci tohoto rozsudku.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci plnou náhradu nákladů řízení v částce 280.162,17 Kč k rukám právního zástupce žalobce do 3 dnů od právní moci tohoto rozsudku.
- III. Žalovaný je povinen zaplatit státu na účet Krajského soudu v Plzni soudní poplatek ve výši 151.517,- Kč do 3 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce jako [redacted] dlužníka EKOSOLARIS, a.s., IČ: 25535668 se žalobou doručenou zdejšímu soudu dne 10.04.2013 domáhal vydání rozhodnutí, jímž by soud stanovil žalovanému povinnost zaplatit mu částku 116.663,41 EUR s příslušenstvím

s odůvodněním, že mezi dlužníkem a žalovaným byla uzavřena kupní smlouva na základě akceptované objednávky č. 06/2010/0001 ze dne 24.11.2010, dle které se žalovaný zavázal dodat dlužníkovi fotovoltaické panely o celkovém výkonu 1 MW a dlužník se zavázal zaplatit kupní cenu ve výši 1,62 za Wp plus DPH ve výši 20%. Mezi stranami je zřejmě nesporné, že bylo plněno jen částečně. V období od 24.11.2010 do 18.12.2010 žalovaný dodal dlužníkovi 4.508 ks fotovoltaických panelů o celkovém výkonu 811,44 kWp. Vycházejí z dohodnuté jednotkové ceny 1,62 EUR plus DPH za Wp fotovoltaického panelu, pak celkově žalovaný dodal panely v hodnotě 1.577.439,36 EUR. Dlužníkem byla zaplacená jen část kupní ceny 1.694.102,77 EUR místo 1.944.000 EUR. Ke dni 22.06.2012, kdy byl na dlužníka prohlášen konkurs, nebyla kupní smlouva žádnou ze stran zcela splněna. Kupní smlouva tak ve smyslu ustanovení § 253 insolvenčního zákona představuje smlouvu o vzájemném plnění. Žalobce jako [REDAKCE] žalovanému do 15 dnů ode dne prohlášení konkursu neoznámil, že kupní smlouvu splní, proto se uplatnila fikce předvídaná v ustanovení § 253 odst. 2 insolvenčního zákona, že žalobce od kupní smlouvy odstoupil. Kupní smlouva tedy zanikla s účinky ex nunc, žalobce a žalovaný jsou povinni si vrátit přijatá plnění. Žalobce a žalovaný mohou požadovat pouze vrácení plnění přesahující rámec vzájemně poskytnutých plnění. Žalobce proto požaduje úhradu částky 116.663,41 EUR představující rozdíl mezi hodnotou dodaného zboží ve výši 1.577.439,36 EUR a zaplacenými zálohami ve výši 1.694.102,77 EUR.

Žalovaný se žalobním návrhem nesouhlasil. Ve svém písemném vyjádření doručeném soudu ze dne 19.08.2013 mimo jiné uvedl, že je skutečností, že žalovaná společnost dodala na základě kupní smlouvy společnosti EKOSOLARIS, a.s. 4.508 ks fotovoltaických panelů, ale nikoliv značky Jinko typ 185 W, ale jak vyplývá z dodacích listů, které jsou žalobcem doloženy jako listinné důkazy, jednalo se o panely Jinko JKM-180M-72 o maximálním výkonu 180 W, jejichž cena nečinila tvrzených 1,62 EUR/Wp. Z uvedených důkazů vyplývá, že byla-li mezi účastníky uzavřena kupní smlouva, bylo tak činěno ústně, potažmo konkludentně, nikoliv však na základě žalobcem tvrzené a akceptované objednávky ze dne 24.11.2010, která uvedla pouze rámcově druh zboží, nikoliv přesné označení konkrétního typu panelu, množství vymezené pouze výkonem panelu, a to o celkovém výkonu 1 MW. Účastníky tak nebyl dohodnut konkrétní typ panelu ani cena za jednotku ani jejich celkové množství. Za nepravdivé lze proto považovat tvrzení žalobce v článku III. strana 4 žaloby, kdy uvádí, že odstoupením od smlouvy na základě zákona došlo ke vzniku pohledávky žalobce proti žalovanému ve výši rozdílu mezi zaplacenou zálohou na kupní cenu a hodnotou dodaného zboží, tj. 116.663,41 EUR.

Rozsudkem pro uznání zdejšího soudu ze dne 23.08.2013 č.j. 47 Cm 96/2013-52 bylo návrhu žalobce vyhověno, a to postupem dle § 153a odst. 3 o.s.ř. Rozsudkem Vrchního soudu v Praze ze dne 24.05.2016 č.j. 3 Cmo 227/2015-219 byl rozsudek soudu I. stupně ve výroku I. změněn tak, že rozsudek pro uznání se nevydává, ve výrocih II. a III. že se zrušuje. Dovolání žalobce bylo usnesením Nejvyššího soudu ČR ze dne 22.03.2017 sp.zn. 23 Cdo 4749/2016-240 odmítnuto.

V dalším řízení stanoviska účastníků zůstala neměnná, žalobce k námitkám žalovaného ve svém písemném podání doručeném soudu dne 21.08.2017 mimo jiné uvedl, že pokud v žalobě tvrdí zaplacení částky 1.694.102,77 EUR ze strany insolvenčního dlužníka ovšem dle žalovaného součet jednotlivých plateb v článku II. nedává uvedenou částku, když chybí tvrzení o zaplacení částky po 250.000 EUR, jedná se toliko o písařskou chybu, když jako důkazy jsou označeny a připojeny též účetní podklady, které prokazují zaplacení částek,

kteřé dle žalovaného nejsou v žalobě uvedeny. Žalobce tak setrvává na svém tvrzení, že dlužník zaplatil žalovanému na základě kupní smlouvy částku 1.694.102,77 EUR. Pokud žalovaný tvrdí, že jím vydané daňové doklady o přijatých platbách ze strany insolvenčního dlužníka neprokazují, že by insolvenční dlužník žalovanému něco plnil, s tímto závěrem žalobce nesouhlasí. Jako důkazní prostředek může sloužit vše, čím je možné zjistit stav věci, tedy i účetní doklady vystavené žalovaným. Pokud v těchto účetních dokladech je doložena skutečnost, že insolvenční dlužník poskytl žalovanému nějaké plnění, pak je tato skutečnost prokázána, pokud není prokázán opak. Žalovaný se snaží podsunout, že žaloba může být úspěšná jen tehdy, pokud tvrzené částky platil insolvenční dlužník a nikdo jiný. Takovéto tvrzení představuje nepřipustnou simplifikaci, která vůbec nebere běžnou hospodářskou praxi, ve které je naopak plnění ze strany osoby odlišné od dlužníka zcela standardní záležitostí. Žalobce odkazuje na úpravu poukázky obsaženou v ustanovení § 535 a násl. občanského zákoníku ve znění účinném do 31.12.2013. Jelikož měl EKOSOLARIS, a.s. více dlužníků, tak na straně poukazaného, tedy osob plnících na účet EKOSOLARIS, a.s. ve prospěch APOLO SOLAR s.r.o., vystupovala společnost BayernSolarpark GmbH, která dne 25.11.2010 odeslala na pokyn EKOSOLARIS, a.s. ve prospěch APOLO SOLAR s.r.o. částku 794.205 EUR s tím, že s placením ze strany BayernSolarpark GmbH byl žalovaný srozuměn, jak vyplývá z přiložené e-mailové komunikace. Dále společnost I.B.C. Praha spol. s r.o. dne 15.12.2010 zaplatila za EKOSOLARIS, a.s. ve prospěch APOLO SOLAR s.r.o. částku 250.000 EUR a dne 16.12.2010 ve prospěch APOLO SOLAR s.r.o. částku 250.000 EUR. Rovněž okolnost, že I.B.C. Praha spol. s r.o. plnila za EKOSOLARIS, a.s., vyplývá z e-mailových zpráv I.B.C. Praha spol. s r.o. Pokud žalovaný několikrát uvedl, že v souvislosti s obchodním vztahem s EKOSOLARIS, a.s. mu proti této společnosti vznikla řada pohledávek, a proto pohledávka insolvenčního dlužníka musela zaniknout, žalovaný uplatnil tyto námitky započtení až v přítomném řízení, které bylo zahájeno až po zjištění úpadku EKOSOLARIS, a.s. Dle ustanovení § 140 insolvenčního zákona platí, že po rozhodnutí o úpadku je možné započítat jen za splnění zvláštních podmínek. Žalovaný však do insolvenčního řízení EKOSOLARIS, a.s. nepřihlásil žádnou pohledávku, lhůta pro přihlášení pohledávek marně uplynula, proto je jakákoliv námitka započtení uplatněná žalovaným bez dalšího vyloučena.

Po poučení soudu, které se žalobci dostalo při ústním jednání konaném dne 04.09.2017, ve smyslu ustanovení § 118a odst. 1, 3 o.s.ř. o tom, aby unesl důkazní břemeno k prokázání svého tvrzení, že dlužník jako kupující a žalovaný jako prodávající uzavřeli na základě objednávky ze dne 24.11.2010 kupní smlouvu, dle které se žalovaný zavázal dodat dlužníkovi fotovoltaické panely Jinko 185 W o celkovém výkonu 1 MW a dlužník se zavázal oproti tomu zaplatit jednotkovou kupní cenu ve výši 1,62 EUR/Wp plus DPH ve výši 20 %, tzn. kupní cenu ve výši 1.994.000 EUR včetně DPH, žalobce ve svém podání doručeném soudu dne 25.09.2017 uvedl, že tvrdí, že insolvenční dlužník EKOSOLARIS, a.s. jako kupující uzavřel dne 24.11.2010 se žalovaným jako prodávajícím kupní smlouvu na fotovoltaické panely Jinko (typ JKM-180M-72 rozměry 1580x808x45 mm) o celkovém výkonu 1 MW a dlužník se zavázal oproti tomu zaplatit jednotkovou kupní cenu ve výši 1,62 EUR/Wp plus DPH ve výši 20 %. Na uzavření takové smlouvy lze usuzovat z potvrzené objednávky, která byla k podání přiložena, z dodacích listů, z dopisu právního zástupce žalovaného adresovaného tehdejší právní zástupkyní dlužníka a z listiny, kterou žalobce vyhodnocuje jako uznání závazku žalovaného. Na doplnění důkazního řízení navrhl výslech tehdejšího předsedy představenstva dlužníka.

Žalovaný ve svém písemném podání doručeném soudu dne 09.10.2017 mj. uvedl, že s tvrzením žalobce žalovaný nesouhlasí, když na základě objednávky dlužníka z 24.11.2011

k uzavření smlouvy de iure dojít nemohlo, jestliže žalobce objednal panely Jinko 185 W o celkovém výkonu 1 MW za cenu 1,62 EUR/Wp, ale žalovaný dodal panely Jinko JKM-180M-72 o výkonu 180 W, neznámo za jakou cenu a dlužník je převzal. Dodal-li žalovaný typově i výkonově jiné panely, o čemž byl dlužník prokazatelně informován v dodacích listech stvrzených pracovníky dlužníka, nedošlo k uzavření kupní smlouvy, je proto i nadále na žalobci, aby prokázal, na základě jakých skutkových i právních okolností došlo mezi účastníky k uzavření kupní smlouvy a za jakou cenu. Žalovaný listinu, kterou žalobce označuje jako uznání závazku ke dni 31.12.2010, nezná ani ji neneviduje ve svém účetnictví, považuje ji za nedůvěryhodnou, účtárna žalovaného nikdy, nic a nikomu nepotvrzovala ručně psaným textem, není zřejmé, kdy listina byla vyhotovena a kým. Pokud žalobce vysvětluje, že peněžité plnění třetími osobami za dlužníka je běžnou hospodářskou praxí a odkazuje na právní úpravu poukázky obsaženou v ustanovení § 535 a následující občanského zákoníku, tak k účinnosti poukázky ve vztahu ke všem jejím účastníkům se vyžadují celkem tři právní úkony: a) dohoda mezi poukazatelem (EKOSOLARIS) a poukazníkem (APOLO), b) dohoda mezi poukazatelem (EKOSOLARIS) a poukázaným (BayernSolarpark GmbH), c) jednostranně právní úkon poukázaného (BayernSolarpark GmbH) adresovaný poukazníkovi (APOLO). Těmto výkladovým kritériím e-mailová korespondence předkládaná žalobcem neodpovídá a neprokazuje podstatnou část z toho, co je zákonem považováno za předpoklady toho, aby trojstranný vztah mezi účastníky mohl být považován za jeho plnění.

Soud má v dané věci za zjištěný a prokázaný následující skutkový stav. Žalobce byl na základě usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 22.06.2012 ustanoven [REDAKCE] dlužníka EKOSOLARIS, a.s., IČ: 25535668, úpadek dlužníka je řešen dle tohoto usnesení konkursem (viz usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 22.06.2012 č.j. KSBR 24 INS 44303/2012-A-47, výpis z obchodního rejstříku dlužníka). Dlužník jako kupující a žalovaný jako prodávající uzavřeli na základě objednávky č. 06/2010/0001 ze dne 24.11.2010 kupní smlouvu, dle které se žalovaný zavázal dodat dlužníkovi fotovoltaické panely o celkovém výkonu 1 MW za cenu 1,62 EUR/Wp plus 20 % DPH. Jiná kupní smlouva na dodávku fotovoltaických panelů mezi dlužníkem a žalovaným uzavřena nebyla (viz objednávka ze dne 24.11.2010, výpověď Ing. Z [REDAKCE] S [REDAKCE]). Žalovaný jako kupující vystavil zálohovou fakturu č. 100800049 ve výši 150.000 EUR, kterou dlužník uhradil dne 24.11.2010, zálohovou fakturu č. 100800050 na částku 793.947,25 EUR, kterou dlužník uhradil dne 26.11.2010, zálohovou fakturu č. 100800052 na částku 1.000.052,75 EUR, kterou dlužník uhradil částečně, a sice platbou ze dne 01.12.2010 ve výši 250.000 EUR, platbou ze dne 15.12.2010 ve výši 250.000 EUR a platbou ze dne 16.12.2010 ve výši 250.000 EUR, zálohovou fakturu č. 100800054 na částku 155,52 EUR, kterou žalovaný uhradil dne 07.12.2010 (viz. zálohová faktura č. 100800049, č. 100800050, č. 100800052, č. 100800054, daňový doklad č. 10IN00241, č. 10IN00242, č. 10IN00252, č. 10IN00254, č. 10IN00253 a č. 10IN00255). V období od 24.11.2010 do 08.12.2010 žalovaný dodal dlužníkovi 4.508 ks fotovoltaických panelů o celkovém výkonu 811,44 kWp (viz nesporná skutečnost mezi účastníky, faktura č. 100100071). Žalovaným byly dlužníku dodány panely zn. Jinko JKM-180M-72 o rozměrech 1580x808x45 mm (viz dodací list č. EKO 01/10, č. EKO 02/10, č. EKO 03/10, č. EKO 04/10, č. EKO 05/10, č. EKO 06/10, č. EKO 07/10). Dlužník celkem na základě předmětné smlouvy uhradil žalobci částku 1.694.102,77 EUR. Pokud tak za dlužníka činily třetí osoby, bylo to nejenom na základě ujednání mezi dlužníkem a žalovaným, dlužníkem a těmito osobami, ale i na základě ujednání mezi žalovaným a těmito osobami se souhlasem dlužníka (viz výpověď Ing. Z [REDAKCE] S [REDAKCE]). Společností BayernSolarpark GmbH byla dne 25.11.2010 odeslána na pokyn dlužníka žalovanému částka 794.205 EUR (viz e-mailová komunikace se společností BayernSolarpark GmbH, potvrzení o provedení platby ze

strany BayernSolarpark GmbH). Společnost I.B.C. Praha spol. s r.o. zaplatila za dlužníka žalovanému dne 15.12.2010 částku 250.000 EUR a dne 16.12.2010 částku 250.000 EUR (viz e-mailová komunikace z I.B.C. Praha spol. s r.o.). Vycházejí z dohodnuté jednotkové ceny 1,62 EUR plus 20% DPH za Wp fotovoltaického panelu, pak celkově žalovaný dodal dlužníkovi panely v hodnotě 1.577.439,36 EUR. Oproti tomu dlužníkem byla zaplacená na zálohách kupní cena ve výši 1.694.102,77 EUR, ačkoliv dle uzavřené kupní smlouvy měla celková kupní cena za dodávku fotovoltaických panelů o celkovém výkonu 1 MW za kupní cenu ve výši 1,62 EUR/Wp plus DPH ve výši 20 % činit 1.944.000 EUR. Ke dni 22.06.2012, kdy byl na dlužníka prohlášen konkurs, nebyla kupní smlouva žádnou ze stran zcela splněna. Žalobce žalovanému neoznámil, že kupní smlouvu splní, kupní smlouva tedy zanikla fikcí odstoupením žalobce od kupní smlouvy. Žalobce požaduje vrácení plnění přesahujícího rámec vzájemně poskytnutých plnění, tedy částku 116.663,41 EUR, jestliže bylo dodáno zboží v hodnotě 1.577.439,36 EUR a zaplacené bylo 1.694.102,77 EUR. Účetní žalovaného bylo potvrzeno, že celkem uznávané pohledávky ke dni 31.12.2010 činí částku 116.663,41 EUR (viz listina označená žalobcem jako uznání dluhu). V dopisu ze dne 19.08.2011 právního zástupce žalovaného je rovněž potvrzeno odebrání solárních panelů o výkonu 811.440 kWp, za které bylo zaplacené žalovaným 1.694.102,77 EUR. Dále se v dopisu uvádí, že pokud nárok dlužníka na vrácení částky 116.663,41 EUR je založen na jeho objednávce ze dne 24.11.2010 na dodávku panelů Jinko 185 W o celkovém výkonu 1 MW za cenu 1,62 EUR/Wp, nesplnil dlužník to, k čemu se ve smlouvě zavázal, tedy ke koupi, odběru a zaplacení objednaných fotovoltaických panelů značky Jinko (viz dopis ze dne 19.08.2011). Žalovaný do současné doby přeplatek nevrátil, a to ani na základě upomínky žalobce (viz upomínka žalobce ze dne 30.10.2012). V rámci tohoto řízení žalovaný žádný řádný úkon započtení neučinil.

Dle ustanovení § 253 odst. 1, 2, 5 zák. č. 182/2006 Sb. (insolvenčního zákona) nebyla-li smlouva o vzájemném plnění včetně smlouvy o smlouvě budoucí v době prohlášení konkursu ještě zcela splněna ani dlužníkem ani druhým účastníkem smlouvy, insolvenční správce může smlouvu splnit místo dlužníka a žádat splnění od druhého účastníka smlouvy nebo může od smlouvy odstoupit. Jestliže se insolvenční správce do 15 dnů od prohlášení konkursu nevyjádří tak, že smlouvu splní, platí, že od smlouvy odstoupuje; do té doby nemůže druhá strana od smlouvy odstoupit, není-li v ní ujednáno jinak. Druhý účastník smlouvy se nemůže domáhat vrácení částečného plnění, k němuž došlo před rozhodnutím o úpadku proto, že za toto plnění neobdržel od dlužníka vzájemné plnění.

V daném případě dospěl soud k závěru, že žalobní návrh byl oprávněný a důvodný, proto mu v celém rozsahu vyhověl. Výkladem citovaného ustanovení § 253 insolvenčního zákona se zabýval Nejvyšší soud ČR ve svém rozsudku sp. zn. 29 ICdo 20/2012, ve kterém formuloval a odůvodnil mj. následující závěry: smlouvou o vzájemném plnění se ve smyslu § 253 odst. 1 insolvenčního zákona rozumí vedle tam výslovně uvedené smlouvy o smlouvě budoucí především (typově) kupní smlouva, směnná smlouva nebo smlouva o dílo. Zvláštní úprava obsažená v § 253 insolvenčního zákona nahrazuje za trvání konkursu na majetek účastníka smlouvy o vzájemném plnění ta ustanovení hmotného práva, jež smluvním stranám dovozovala odstoupit od takové smlouvy pro její neplnění v době před prohlášením konkursu. Je-li smlouva o vzájemném plnění ke dni prohlášení konkursu na majetek jedné ze stran smlouvy (dlužníka) zcela splněna druhou stranou smlouvy, nemůže druhá strana smlouvy od smlouvy odstoupit proto, že dlužník před prohlášením konkursu sám řádně a včas nesplnil (a v důsledku prohlášení konkursu již nesplní) své povinnosti z této smlouvy, a to bez zřetele k tomu, zda smlouva obsahuje ujednání o právu odstoupit od smlouvy. V daném případě bylo

prokázáno, že mezi dlužníkem - společností EKOSOLARIS, a.s. a žalovaným byla uzavřena kupní smlouva na dodávku fotovoltaických panelů o celkovém výkonu 1 MW za jednotkovou kupní cenu ve výši 1,62 EUR/kWp plus DPH ve výši 20 %, což při objednaném výkonu 1 MW činí celkovou kupní cenu 1.620.000 EUR bez DPH, tedy 1.944.000 EUR včetně DPH. Výpovědi předsedy představenstva dlužníka bylo prokázáno, že mezi dlužníkem a žalovaným byla uzavřena toliko jedna smlouva na dodávku fotovoltaických panelů, proto soud dovodil, že se jedná o kupní smlouvu uzavřenou na základě vzájemně potvrzené objednávky ze dne 24.11.2010 a je dle jeho názoru nerozhodné, že objednávka stanovila typ panelů Jinko 185 W, zatímco dle dodacích listů byly dodány panely Jinko JKM-180M-72 o maximálním výkonu 180 W, když podstatné bylo ujednání o celkovém výkonu fotovoltaických panelů 1 MW a ujednání o jednotkové kupní ceně 1,62 EUR/Wp plus 20% DPH za ně. Mezi účastníky byla nespornou skutečností, že v období od 24.11.2010 do 18.12.2010 žalovaný dodal dlužníkovi celkem 4.508 ks fotovoltaických panelů o celkovém výkonu 811,44 kWp. Při dohodnuté jednotkové ceně 1,62 EUR plus DPH za Wp fotovoltaického panelu, pak žalovaný dodal dlužníkovi panely v hodnotě 1.577.439,36 EUR, tak jak vyplývá i z faktury č. 100100071 vystavené žalovaným dne 18.12.2010. Dlužníkem oproti tomu byla žalovanému na zálohách uhrazena kupní cena ve výši 1.694.102,77 EUR. Z uvedeného je zřejmé, že mezi dlužníkem a žalovaným byla uzavřena smlouva o vzájemném plnění ve smyslu ustanovení § 253 insolvenčního zákona a oběma smluvními stranami bylo plněno jen částečně. Insolvenční správce po prohlášení konkursu na majetek dlužníka získává dispoziční oprávnění k majetku patřícímu do majetkové podstaty (§ 229 odst. 3 písm. c) insolvenčního zákona), pokud insolvenční správce v této fázi insolvenčního řízení zjistí, že ze smlouvy o vzájemném plnění nebylo ještě zcela plněno ani dlužníkem ani druhým účastníkem smlouvy, může požadovat plnění ze smlouvy místo dlužníka. Alternativou k požadavku na plnění ze smlouvy je možnost od smlouvy odstoupit. Insolvenční správce měl podle tehdy platné právní úpravy na rozhodnutí ve věci případného pokračování plnění ze smlouvy lhůtu 15 dnů od prohlášení konkursu. Zákon konstruuje nevyvratitelnou právní domněnku, že pokud insolvenční správce zůstane po prohlášení konkursu ve lhůtě 15 dnů (lhůta do podoby 30 dnů byla prodloužena s účinností od 01.01.2014 novelou provedenou zákonem č. 294/2013 Sb.) mlčet ohledně splnění smlouvy, půjde o právní úkon odstoupení. Žalobce jako [REDAKCE] dlužníka žalovanému do 15 dnů ode dne prohlášení konkursu neoznámil, že kupní smlouvu splní, proto se uplatnila fikce předvídaná v ustanovení § 253 odst. 2 insolvenčního zákona, že žalobce od kupní smlouvy odstoupil. Kupní smlouva tedy zanikla s účinky ex nunc a účastníci smlouvy by si měli vrátit svá plnění přesahující rámec vzájemně poskytnutých plnění. Žalobcem je tak důvodně požadována úhrada částky 116.663,41 EUR představující rozdíl mezi hodnotou dodaných panelů ve výši 1.577.439,36 EUR a dlužníkem zaplacené části kupní ceny ve výši 1.694.102,77 EUR. Soud se neztotožnil s námitkou žalovaného, že kupní cena ve výši 1.694.102,77 EUR nebyla uhrazena dlužníkem, ale třetími osobami, a proto žalobci nárok na vrácení rozdílu nevznikl. V rámci důkazního řízení bylo prokázáno, že pokud za dlužníka plnily jiné osoby (společnost BayernSolarpark GmbH a společnost I.B.C. Praha spol. s r.o.) bylo to nejenom na základě zmocnění dlužníka, ale i na základě ujednání mezi třetí osobou a žalovaným s vědomím dlužníka, tak jak bylo prokázáno výpovědí předsedy představenstva dlužníka a lze dovodit, že bylo takto postupováno analogicky v souladu s ustanovením § 535 občanského zákoníku ve znění účinném do 31.12.2013. Plněno třetími osobami za dlužníka nebylo proti vůli žalovaného, plnění bylo žalovaným přijato a nebylo prokázáno, že by jím bylo rozporováno. Pokud žalovaný namítal, že mu nebyla uhrazena druhá z částek 250.000 EUR společností I.B.C. Praha spol. s r.o., e-mailovou korespondencí byl prokázán opak, z účetních dokladů samého žalovaného vyplývá, že žalovaný potvrzuje úhradu dlužníkem celkem kupní ceny ve výši 1.694.102,77 EUR. Byť se soud neztotožnil s právním názorem

žalobce, že listina vyhotovená účetní žalovaného, ve které se konstatuje, že celkem uznávané pohledávky ke dni 31.12.2010 činí 116.663,41 EUR, je uznáním dluhu ve smyslu ustanovení § 323 obchodního zákoníku ve znění účinném do 31.12.2013, neboť nesplňuje náležitosti písemného jednostranného úkonu dlužníka adresovaného věřiteli a účinky uznání závazku nemohly nastat ani případným zařazením závazku žalovaným do své účetní evidence, soud k takovému listinnému důkazu přihlédl v kontextu s ostatními provedenými důkazy, na základě kterých má nárok žalobce za prokázaný, a proto rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku I. tohoto rozhodnutí.

Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ustanovením § 142 odst. 1 o.s.ř. Žalobce byl ve věci plně úspěšný, má proto právo na plnou náhradu nákladů tohoto řízení ve výši 280.162,17 Kč představující 13 úkonů právní služby dle § 7 vyhl. č. 177/1996 Sb., jestliže předmětem řízení byla částka v cizí měně, pro výpočet tarifní hodnoty byl použit kurz ČNB ke dni uskutečnění příslušného úkonu právní služby, a to za 1x převzetí – příprava právního zastoupení, 1x návrh na vydání platebního rozkazu, 1x vyjádření k odvolání proti zamítnutí návrhu na prominutí zmeškání lhůty, 1x vyjádření k odvolání proti rozhodnutí o zamítnutí přerušení řízení, 1x vyjádření k dovolání, 1x vyjádření k odvolání ve věci rozsudku pro zmeškání, 1x účast na odvolacím jednání, 1x podání dovolání proti rozsudku odvolacího soudu, 3x účast na jednání u soudu I. stupně, 2x vyjádření ve věci samé, 13 paušálních částek náhrady hotových výdajů advokáta á 300,- Kč podle § 13 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb., náhradu za promeškaný čas za 28 půlhodin po 100,- Kč dle § 14 vyhlášky č. 177/1996 Sb., náhradu cestovních výdajů na trase Kynšperk nad Ohří – Praha a zpět ve výši 2.049,14 Kč v délce trasy 324 km za použití osobního automobilu Subaru Forester RZ: [REDAKCE] při průměrné spotřebě 8,5 l/100 km benzínu 95 oktanů spolu se sazbou základní náhrady za používání silničních motorových vozidel dle vyhlášky č. 385/2015 Sb., náhradu cestovních výdajů na trase Kynšperk nad Ohří – Plzeň a zpět ve výši 3.959,84 Kč ke třem jednáním v celkové délce trasy 618 km uvedeným osobním automobilem spolu se sazbou základní náhrady za používání silničních motorových vozidel dle vyhlášky č. 440/2016 Sb., včetně 21 % DPH z odměny za zastupování a z náhrad dle § 137 odst. 3 o.s.ř.

Výrok pod bodem III. tohoto rozsudku je odůvodněn ustanovením § 2 odst. 3 zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích. Vzhledem k tomu, že žalobce byl dle § 11 odst. 2 písm. q) poplatkového zákona ve znění účinném ke dni podání žaloby jako [REDAKCE] dlužníka osvobozen v tomto řízení od soudního poplatku a soud jeho žalobnímu návrhu vyhověl, přešla poplatková povinnost na žalovaného. Proto byla žalovanému stanovena povinnost zaplatit České republice na účet Krajského soudu v Plzni soudní poplatek ve výši 151.517,- Kč, jehož výše je v souladu s položkou 1 písm. b) Sazebníku poplatků poplatkového zákona, přičemž sazba poplatku byla stanovena v souladu s § 6 odst. 6 poplatkového zákona. Ve všech případech byla žalovanému ke splnění povinnosti stanovena běžná třídní lhůta běžící od právní moci tohoto rozsudku dle § 160 odst. 1 část věty před středníkem o.s.ř.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku lze podat odvolání ve lhůtě do 15 dnů od doručení jeho písemného vyhotovení k Vrchnímu soudu v Praze prostřednictvím soudu zdejšího.

Nesplní-li povinný dobrovolně, co mu ukládá vykonatelné soudní rozhodnutí, může se oprávněný domáhat svého práva návrhem na soudní výkon rozhodnutí nebo podat exekuční návrh u exekutora.

V Plzni dne 23.10.2017

Za správnost vyhotovení:
Šárka Kadlecová

Mgr. Jaroslava Kočandrová, v.r.
samosoudkyně

